

Inserati se jemljejo
zastonj.

v lažnjivi obleki.

Velja 10 kr.

Izhaja, kedar ga je volja.

Rokopisev ne potrebuje in ne daje nazaj, anonimnih naznanil ne sprejema.

Odgovorni vrednik: Slovenski duh.

Bralcem!

„Brencelj“ si prizadeva na vso moč, da vstreže častitemu občinstvu; poteza na-se vse literarne moči in pretresuje le važne stvari, kakor je dokazal v vsaki številki. Da pa se prikupi še bolj, naprosil si je sodelavcev med veljaki liberaluhov, kateri mu bodo hoté in nehoté dajali tvarine, kajti v kratkem bo izhajal okinčan s podobami — že veste koga.

Naročujte ga tedaj, da Vas ne bo pikal, kajti kdor si ga ne naroči, je sovražnik njegov. Tecite tedaj v administracijo njegovo, ali pa se oglasite pri vredniku, da najdete milost pred stolom njegove kritike.

 Prihodnji „Brencelj“ prifrčí 20. t. m.

Brencelj.

Uradni del.

Po nasvetu konšt. društva in ž njim zedinjenih turnarjev podelila se je tistim čevljarskim fantam, kateri so pomagali pri sloveči bakljadi „slava“ vpiti, vsakemu žemlja in pol klobase.

Gosp. učitelj Neve-niti-nič in njegov sekundant Cel-gol, ki sta nedavno hvalila „Brenceljna“ in njegovega vrednika v neki gostilnici, sta dobila pravico, imeti vsa imena, ktera sta podelila listu. Drugi je obljubil za hvalo, tapecirati „Brenceljnu“ pete.

Neuradni del.

Nova dōba.

Narodna stranka nam je nevošljiva, da smo si izbrali same veljake za mestni odbor, tedaj nas psuje, meče blat na nas in zakaj? Zato, ker smo varovali čisto objektivno stališče in pri volitvah niti ozirali se na osebo, niti na vednost. Ni to mar liberalizem v najobširnejšem obziru? Pri nas zamore mestni svetovalec biti, kdor hoče, še celó „vahtarjem“ in „feldbebelnam“ se odpró vrata rotovža.

Očita se nam, da smo postavili med drugimi za kandidata g. Sakraischegg-a, ki

bóje ne zná niti brati niti pisati. Čemu neki? Kdor se pridruži naši zastavi, zná vse to v trenutku, ako bi bil ravno poprej največi bedak, kajti duh inteligencije ga obsede hipoma in kar govori, ne govori on sam, ampak duh, kateri ne more goljufati in ne goljufan biti. Nevednost je tedaj pogrešek le v nacionalnem šotoru, kdor je naše vere, je bistra glava, da si tudi ne ume trohice o pomenu volitev ali mestnega svetovalca.

Prišli so novi časi kapitala, nova dōba inteligencije je predrla nacionalne megle in drugo solnce bo sijalo čez nemško Ljubljano. Naša stranka ima moče, ne nasprotna. Pogledjmo nacionalne veljake. Prvi je dr. Bleiweis, trd nemec, kakor kaže imé. Mož je sicer doktor, deželni poslanec, predsednik več nevernih in nevarnih društev, a on ne veruje na Dežmanovo misijo, liberalno zveličanje in ni ud konšt. društva. Kdor pa ima toliko slabih lastnost, ni popolna, tedaj nepomenljiva, obskurna oseba, ki ne more nikdar priti v nemško kraljestvo. — Drugi je dr. Costa, majhen pa gibljiv možicelj, znan po Issleib-ovi „Thierfabelni“, kateri, kakor je Dežman očitno dokazal, nima niti objektivnega stališča, niti principa principov. Tudi ne zná iz glave vseh fraz, kakor Dežman, kateri ž njimi vse dokaže, karkoli hoče, in jih spustí med so-

vražnike, ko strele. Tudi dr. Costa ni niti ud konšt. društva, niti naročnik sv. pisma, ki se imenuje „Tagblatt“, tedaj ne vé nič, ni sposoben, voditi ljudstvo, kajti le v „Tagblatt-u“ je zapopadena vsa modrost, vse resnice in sploh potrebne vednosti. Vrh vsega tega je mož majhna oseba, nima skoro nič života, kako mora tedaj tako stalo nositi veliko glavo!

Poglejte našega dr. Käsmacherja! Orjaška postava, srdit pogled; kedar korači s svojim pudelnom čez „zvezdo“, nista oba mar ponosna prikazen? Se mar ne dozdeva vsakemu, da sta oba na svetu stvari, kateri se ne dasti ločiti? Ako bi dr. Costa imel psička, bi mogel biti ta kako majheno krotišče, ktereга bi dr. Käsmacherjev pudelj hipoma prekucnil.

Kar šteje una stranka drugih glav, so vse le buče, njihovi lastniki drobica, ki teka le za zvoncem ali trobento; mi pa hodimo ponosno za telečjo kožo, ktera dá bobneč glas.

Ako se vse to natančneje pretrese, razvidi se, da smo le mi sposobni, vladati ljubljan-

sko mesto. Pod našo vlado ne bo treba plinove svečave, kajti naša inteligencija vtetni svetlobo dijamantovo, celó solnca ne potrebujemo, ker svetloba ljubljanska razsvetlila bo celó deželo od Grintovca do Nanosa in še dalje čez morje. Tedaj smemo ponosno izreči: Ljubljani se je napočila nova dōba.

Dopis.

Iz Kočevja. ☉ Tudi v naš okraj je priletel „Brencelj“ in pičil največega naših liberaluhov, gosp. dr. Marš-Ala. Ta gospod namreč misli napraviti v sredi mesta velikansko kolibo, v kateri se bodo kuhale vse liberaluhom potrebne vednosti in prodajale po prav nizki ceni ali se celó dajale zastonj. Dalje bo v tej kolibi agentura za konšt. društvo v Ljubljani, mož bo sam prijel boben in vabil po mestu k pristopu. Menda je misel dobil pri svoji nazočnosti v Ljubljani, kjer mu je dal odbor konšt. društva pohvalnico, da on sam stoji trdno in pošilja surove dopise v „Tagblatt“; razložiti

Feljton.

Brencelj med Mameluki.

Ker se je brencelj med Mameluki prvičkrat dobro amiziral in se nasrkal do sitedga njihovih idej, izmislil si, vnovič frčati v ono deželo „prokletih grabelj“ ter zapomniti si izreke ondotnih modrijanov.

Pot do te dežele je jako nevarna, pelje vedno skozi sovražne straže, ki neprenehoma „in's Gewehr“ vpijejo. Tu je odprto žrelo kake liberaluške kače, tam preži na popotnika konšt. zmaj, dalje odprta je „Tagblattška“ mlaka, po zraku švigajo kalmuške strele in soparica je spridena s „Fortschrittsgeist-om“, kateri omami vsakega in ga hoče zadušiti. Mestna vrata ograjena so s paragrafi, med katerimi je razpregel pajk svoje mreže, in marsiktera mušica je že obvisela, dokaz temu votli mehovi, ki na rantah visijo. Tam prodaja stara „tetika“ tuje blago in sedi za svojim košem zavita v oficijelni plajšč. Le malokdo se zmuza tej pazljivi straži.

Brencelj je brez dvoma srečna žival; kamor prifrčí, najde mastnih oseb, katerim se dá piti rudeča kri. Proti večeru prifrčí v mameluško mesto. Pa kaj neki se godí, da je toliko ljudstva na nogah? Je li požar, ki žuga vpepeliti celo mesto? So mar pripeljali kakega medveda ali kako drugo pošast v mesto?

Ne, taka dogodba ne vabi nikogar na trg, kajti v mameluškem mestu viditi je vsak dan dovolj pošasti; prišel je v mesto obče-

znani Konfuci ¹⁾, kteremu je napravila kalmuška stranka Blattagovcev ²⁾ slovesno bakljado. Ker pa je bilo število teh veljakov jako pičlo, pobrali so vse po mestu, kar nosi znamenje prokletih grabelj na klobuku in civka kalmuški jezik.

Radovedna muha zmeša se med to drobico in dere s celo drhaljo proti trgu inteligencije. Hajdi, kakošen je bil ta špektakel! Ljudje, ki črtijo vsak drug jezik, jamejo vpiti: Slama! ³⁾ ter krožijo v enem naprej, da brenceljna bolé ušesa. Odletí tedaj v tih prostorček ter jame premišljevati, kakošen duh je šinil v mameluške fantaline, da na vse grlo kričijo in sicer v jeziku, kateri je pasjemu lajanju zeló podoben.

Brencelj, znana bistra glava, izvé hitro prav vzrok te prikazni. Konfuci je bil slišal namreč, da njega čislajo le Mameluki, to je, stranka, ktera se imenuje tudi „liberaluhi“, da pa ljudstvo ne mara za-nj ter ne veselí se njegovega prihoda. Da bi se tedaj vidilo, ko da bi bili Mameluki narod, najeli so si vsi učeničke narodnega jezika, da umejo in zamorejo klicati: Slama! A to ni še vse. Da ima dalje cela dežela podobo kalmuške stranke, sklenilo se je, učiti tudi mutaste ta klic in jih vaditi, da bodo zamogli svetiti z bakljami, kedar bo primanjkovalo želodarjev. ⁴⁾

¹⁾ Pri nas: minister.

²⁾ Pomeni srdito drhal steklih Mamelukov.

³⁾ Drugače: Slava!

⁴⁾ Ondotni kmetje jih imenujejo škricice.

si je dal osnovo „ljudske kuhinje“ omenjenega društva, kjer se bo menda belilo vse z Dežmanovem maslom. Tega zdravila je pripeljal cenjeni naš doktor in zdravnik celo dežo s sabo in je pri bolnikih storil že dokaj čudežev ž njim. — Te dni bomo imeli misijo konšt. društva, katero bo poslalo gosp. dr. Käsmacherja in gosp. Dežmana v naše mesto in okolico, da populita še ostalo slovensko luliko iz naše nemške pšenice. Pri tej priložnosti naznanili so se odpustki za vsako laž, ktera se zgodi v prid liberaluškega napredovanja.

Lokalno.

?? (Konšt. društvo) imelo bo po dolgem mirovanji zopet sejo. Program ji je ta-le: 1. Razgovor o vprašanji: Gre rak nazaj ali naprej? 2. Pretres jako važnega vprašanja: Kedar ima konšt. društvo sejo, je li toliko glav v dvorani, kolikor oseb? 3. Profesor Pisker bo rešil dosedaj ne še razvito zastavico: Krevlja pet, križ deset, pet pa tri, kol'k to st'ri? 4. Nasvet gosp. dr. Käsmacherja: Slavni zbor naj sklene, da se izvoli polž za častnega uda, da bo poslanec društva. 5. Nasveti posameznih udov.

- (Nov komet.) Včeraj proti deveti uri zvečer dere vse v „zvezdo“, po mestu se je bilo razglasilo, da se vidi tam nov komet. Vse se ozira kviško, al zastonj napenja oči,

Dalje izvé „prekleta“ muha, da je nek veljak kalmuške stranke jim plačal nekaj butelj „Extrait de Dežman“, kterege so se bili revčki, ki imajo le malo ali čisto nič v glavi — kar pa nič ne dé, da so le želodi na klobuku — tako nasrkali, da jim je gorel iz glave. Imenuje se to žganje še tudi duh inteligencije, in sicer zavoljo tega, ker prežene vsako inteligencijo in se vseli kaj rad v prazne in butaste glave.

To vse je brencej hitro spoznal, pobral hitro svoja kopita in odletel v drago domovino. Vendar sklene, kupiti si omenjeno zdravilo za vse potepuhe*), kateri so največa gnjusoba na celem svetu in se nahajajo tudi v ljubljanski puntariji — nekteri imenujejo to gnjezdo hudobnih duhov „čitalnica“. — Po omenjenih dogodbah poboljšan se bo brencej zapisal brez zamude v kazino in se učil tam omike od tistih pogorelcev in penzionistev, ki so dosedaj „žrli“ Slovence, sedaj pa bodo „žrli“ brencejna, kajti neki gospod je obljubil, da si bo naročil 50 „prokletih“ muh, ktere bo čisto sam pozobal. Dober tek, pane Can d' Ognj!

*) Pomeni toliko, kakor pri nas beseda Slovenci.

na nebu ni videti ne ene zvezde. Ze se sliši nevoljno mrmranje, ljudstvo misli, da je prišlo gledat „aprila“. „Kje je nova zvezda?“ šumí po drhali. „Tam je!“ odgovorí majhen deček, kaže proti kavarni na voglu zvezde in se tiho izmuzne. Vganil jo je deček, kajti tam je sedel na klopi — dr. Turniček.

⊙ (Za radovedno ljudstvo.) Sredpostno sredo je, kakor je od nekdaj navada, gosp. dr. Käsmacher „staro babo žagal“. Ker ima ta slovesnost velik pomen, vidilo se je veliko gledalcev, kateri so imeli lepo priložnost, čuditi se znani izurjenosti imenovane-ga gosp. doktorja.

§§. (Zasluzena kazen.) Turnerju, ki je pri zadnji bakljadi namestu „hoch!“ kričal „slava!“, se je pri tej priči skrehnil jezik in revče je v smrtni nevarnosti. Ne moremo dosti grajati navado, spakovati se v pasjem jeziku; posebno starišem priporočamo, da pazijo na svoje otroke, kajti kogar doletí enaka nesreča, je skoro gotovo zgubljen, celó znamenito Dežmanovo maslo ne more zaceliti strašne rane.

!§! (Muzikalčno.) Tenori filharmoničnega društva so pri zadnjem koncertu zašli v tako sinjo višavo, da je nazoči dr. Giskra si mašil ušesa in svojemu sosedu rekel: „Menda pevcem tega društva planinski zrak ni zeló ugoden.“

⊖ (Naznanilo naročnikom.) „Brencej“ si je naročil „Tagblatt“, da se bo zavijal vsaj po pošti v njegovo kožo in tedaj izhajal, kakor je naznanil, v lažnjivi obleki.

* * (Napad.) Žalostno je, da moramo tolikrat grajati tukajšne nepristavnosti. Zopet se nam je bil naznanil komplot, namenjen veljavnemu možu nemškutarske, tedaj napredovalne stranke. Včeraj po kosilu sprehaja se omenjen domorodec v zvezdi, kar ga vstavi človek, ki je na poti iz čitalnice, ga prav prijazno pozdravi ter mu pomolí roko. Ali sama konstitucionalna previdnost, morda tudi duh inteligencije mu dá misel v glavo, da ne prime mu pomolene roke. To ga je rešilo velike nevarnosti, kajti ako se pomisli, da je bil prišel omenjeni hudodelnik naravnost iz čitalnice, kjer se je napil nacionalne pive, razvidi se, da je imel namen, streti unemu roko, in ker je mislil prijeti desnico, gotovo je imel namen, vničiti najvažnišo moč „Tagblatt-a“. Kdor pozná principe naših nasprotnikov, pritrdil nam bo, da je napadenec ravnal le po pravici, da je izročil hudodelnika deželni sodnji.

⊙ Ž. (Daleč smo!) Sprehajalci v „zvezdi“ imeli so včeraj lepo priložnost, gledati dogodbo, ktera mora razkačiti najbolj mirno kri. Velikansk pes, ki je nosil okrog vrata nacionalne barve, napade majhnega „pinča“, kterege za-

vratnik je bil zlato-rudečo-rumen, ter ga hoče zadaviti. Kdor ima le količkaj bister um, spoznal bo, da je bil nacijski pes našuntan. Daleč smo tedaj že prišli, da celó psi ne spoštujejo barv „rajha“!

Slovstvo.

Davno že se je čutila potreba obširnega besednjaka, kateri obsega vse dosedaj znane besede, ki se rabijo pri psovanji in zmerjanji narodnih časnikov. Gosp. Marš-Ali bo tedaj izdal vse izraze, katere je dosedaj rabil, v brošuri, ktera bo izhajala dvakrat na teden. Ker je imenovan gospod v vsakem obziru sposoben in kos temu delu, pričakovati je, da bo knjiga izdatna in spolnila vse želje; tedaj jo živo priporočamo čast. občinstvu.

Preklic.

Zadnji „Brencelj“ je omenil, da so mene naredili kandidata zavoljo mojih zaslug o taroku. Temu nasproti tu očitno izrečem, da pri taroku še nisem nič zaslužil.

B. J. Loch.

Listnica vredništva.

Gosp. K. D. v Ljubljani. Vašo sliko prejeli. Pride kmalu v rabo.

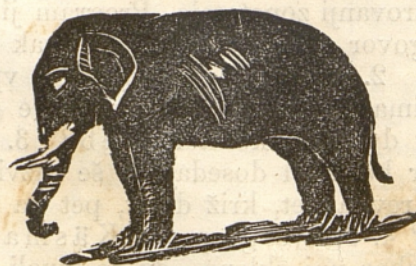
Gosp. C. v Ljubljani. Naznanilo, kakor vidite, stavili smo na prvo mesto.

Vreme.

Pretečeni teden je bil zeló prijeten. Sicer je v nedeljo padal nacijski sneg in v ponedeljek je bilo po ulicah veliko slovanskega blata, a kmalo je predrlo megleno obnebje solnce nemške kulture, katero zdaj neprenehoma sije.

Po noči liberalna luna in naše zvezde na nebu. V kratkem bo nacijski mlaj.

Brenceljnov kandidat:

ki ne zná niti brati niti pisati.

N A Z N A N I L A.

Naznanilo.

Kdor koli se želí znebiti sitnega „Brenceljna“, naj se blagovoli oglasiti pri meni, kajti jez jih požrem po petdeset na enkrat.

Can d' Ognj,

lačen slavojedec.

Odgovor.

Ko sem postal kandidat liberalne stranke, jeli so se prepirati, ali se pišem Sakraischegg ali Zakrajšek. Meni je vse enako, ali me pišejo po tej ali uni pisavi, kajti jaz nisem še nikdar niti bral niti pisal svojega imena.

✠ **Zakrajšek,**

mestni nadžupan in spe.

Išče se

slovensko pleče,

na katerem bi se poskušala šibkost in trdnost leskovine.

Pogoji se izvedó pri

Jedru,

svetovalec za bece.

!! Gut Heil !!

Dve turnerski obleki sti izpraznjeni za dve leti. Sposobnosti, značaja ali vere se ne tirja nobene, le zdravo grlo, da more vpiti s krepkim glasom: „Gut Heil!“ Več o tem na Zabjeku ali pri nadzorništvu „na gradu“.

Prav lahka metoda,

po kateri se zasluži kak groš, uči se popoldan od 3—7. ure.

1/2 kr.,

profesor.

Prečastitemu občinstvu naznanjam, da prodajam po konšt. društvu privilegirane

peči nemške kulture

(deutsche Kulturöfen)

po vsaki, za reveže celó po prav nizki ceni.

Legat, lončar.